

УДК 811.131.1: 81'255.2

DOI <https://doi.org/10.24919/2663-6042.14.2020.223409>

ЛІНГВОКУЛЬТУРНА АДАПТАЦІЯ ЖАРГОНІЗМІВ В УКРАЇНСЬКОМОВНИХ ПЕРЕКЛАДАХ СУЧАСНОЇ ІТАЛІЙСЬКОЇ ПРОЗИ

Бумар К. С.

Київський національний лінгвістичний університет

У статті проаналізовано шляхи відтворення жаргонізмів та властивості застосування лінгвокультурної адаптації в українськомовних перекладах сучасної італійської художньої прози. У роботі застосовано методологічний інструментарій перекладацького аналізу в лінгвокультурному аспекті, який визначає лексико-семантичні особливості жаргону при перекладі. У процесі дослідження з'ясовано, що жаргон є прийомом вираження думок, емоцій, ставлення до соціального навколишнього середовища оповідача у лінгвокультурному аспекті; відрізняється від нормативної мови вживанням специфічної, експресивно забарвленої лексики, синонімічної до слів загального вжитку, а також фразеології. Звідси лінгвокультурна адаптація жаргонізмів – це культурно мовленнєва пристосованість до особливості мови різних соціальних класів. Зауважено, що такий вид соціально маркованої лексики нині використовується не лише в усному мовленні, а й виходить за його межі, зокрема є часто вживаною авторами в сучасному художньому італійському тексті з метою формування образів персонажів та чіткішого окреслення їхніх соціальних відносин та ставлення героїв до тої чи тої ситуації у творі. Визначено, що італійська та українська мови мають фонетичні, лексичні, граматичні та стилістичні відмінності, тому переклад вимагає від медіанта пошуку відповідності для досягнення перекладацької еквівалентності та здійснення трансформацій, що репрезентують складний семантико-когнітивний та лінгвопрагматичний процеси. Перекладацький аналіз українськомовних перекладів творів Донато Каррізі «Ловець невинних душ» (пер. О. Ховрасьова), Елена Ферранте «Історія нового імені» (пер. Л. Котляр) та Умберто Еко «Номер нуль» (пер. Ю. В. Григоренко) довів, що перекладачі для відтворення жаргонізмів вдаються до еквівалентів в українській мові, стилістично забарвлених слів або стилістично нейтральних варіантів, просторіччя, фразеологізмів чи синонімів. Визначено, що лінгвокультурна адаптація жаргонізмів має свої особливості: перекладач має подбати, щоб максимально передати авторську настанову – підкреслити ставлення персонажа до іншого героя чи ситуації.

Ключові слова: жаргон, соціолект, культура, переклад, соціально маркована лексика, лінгвокультурна адаптація.

Bumar K. S. Lingual and cultural adaptation of jargonisms in the Ukrainian translations of modern Italian prose. The paper analyzes the ways of reproducing jargons and the properties of the application of linguistic and cultural adaptation in Ukrainian translations of modern Italian prose. The presented work uses the methodological tools of translation analysis in the linguistic and cultural aspect, which determines the lexical and semantic features of slang in translation. In the course of the research it was found out that jargon is a method of expressing thoughts, emotions, attitude to the social environment of the narrator in the linguistic and cultural aspect; differs from normative language by the use of specific, expressively colored vocabulary, synonymous with words of general use, as well as phraseology. Thus, the linguistic and cultural adaptation of jargon is a cultural-speech adaptation to the peculiarities of the language of different social classes. This type of socially marked vocabulary is now used not only in oral speech, but also beyond it, in particular, is often used by authors in modern Italian art texts to form images of characters and more clearly delineate their social relations and attitudes of heroes to a situation. in the work. It is determined that Italian and Ukrainian languages have phonetic, lexical, grammatical and stylistic differences, so translation requires the mediator to find a match in order to achieve translation equivalence and implement transformations that are complex semantic-cognitive and linguopragmatic processes. Translation analysis of Ukrainian translations of works by Donato Carrisi "Lovets nevinnykh dush" (translated by O. Khovras'yova), Elena Ferrante "Istoriia novoho imeni" (translated by L. Kotlyar, and Umberto Eco "Nomer nul" (translated by Y. Grigorenko) proved that translators, to reproduce jargon, resort to equivalents in the Ukrainian language, stylistical words or neutral variants, vernacular, phraseological units or synonyms. It is determined that the linguistic and cultural adaptation of jargon has its own features: in order to emphasize the character's attitude to another character or situation, the translator has the task to convey it in the work.

Key words: jargon, sociolect, culture, translation, socially marked vocabulary, linguistic and cultural adaptation.

Постановка проблеми та обґрунтування актуальності її розгляду. У сучасному перекладознавстві термін «лінгвокультурна адаптація» використовується переважно в декількох значеннях: для визначення конкретного перекладацького прийому, який полягає в заміні невідомого відомим, незвичного, інокультур-

ного, та для позначення способу досягнення відповідного ефекту в тексті оригіналу та перекладу в комунікативному та міжкультурному ракурсах. У цьому разі адаптацію розуміють як пристосування тексту за допомогою гранично адекватних, відповідних та тотожних сприйняттю читачем іншої культури засобів.

Одне з найбільш проблематичних питань в теорії перекладу та соціолінгвістиці є питання адаптації жаргонізмів у художньому тексті. Через значну кількість перекладної художньої літератури це питання останні декілька десятиліть турбує перекладознавців. Тому що така специфічна лексика має бути відповідно перекладена і детермінована сюжетним ланцюжком у художньому прозовому творі. Дослідження шляхів розв'язання проблеми жаргону сьогодні є у фокусі уваги сучасних перекладознавців. **Актуальність** статті полягає в її спрямованості на одне з питань, до якого прикута увага сучасних науковців і перекладачів художнього тексту, – дослідження шляхів відтворення соціально маркованої лексики, жаргонізмів зокрема, з огляду на авторську інтенцію художнього тексту щодо наближення до усного мовлення через сучасну літературну, культурну та історичну традицію.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблем перекладу жаргонної та іншої соціально маркованої лексики неодноразово торкалися як українські, так і зарубіжні вчені. Зокрема, такі відомі лінгвісти, як С. І. Влахов, С. П. Флорін, Ю. А. Найда, В. Н. Комісаров, Л. Венуті, Г. Турі, М. К. Гарбовський, Р. П. Зорівчак, О. І. Чередниченко та ін., у своїх дослідженнях окреслили шляхи перекладу соціально маркованої лексики. І. Р. Гальперін, У. Еко, М. Снел-Хорнбі, А. Попович, С. Б. Велединська та ін. порушували питання перекладу в семіотичному і культурному аспектах, досліджуючи багатовекторність тексту та перекладу. Наразі праця, пов'язана з дослідженням перекладу італійської жаргонної лексики, небагато. Загалом відомими є розвідки перекладу американського чи британського сленгу.

Формулювання мети і завдання статті. Метою статті є виявлення потенціалу лінгвокультурної адаптації при перекладі жаргонізмів у сучасній італійській художній прозі українською мовою, зокрема вживання такої соціально маркованої лексики в тексті перекладу, яка є тотожною або аналогічною лексичним одиницям тексту оригіналу. Досягнення мети дослідження передбачає виконання таких **завдань**: розглянути поняття жаргон; виявити його лінгвокультурну значимість в семантичному просторі італійської мови; окреслити шляхи відтворення жаргонізмів в українськомовних перекладах сучасної італійської художньої прози.

Матеріалом для дослідження послуговували твори сучасних італійських письменників: Донато Каррізі «Ловець невинних душ» (пер. О. Ховрасьова), Елена Ферранте «Історія нового імені» (пер. Л. Котляр) та Умберто Еко «Номер нуль» (пер. Ю. В. Григоренко).

Виклад основного матеріалу дослідження. Слово «жаргон», ймовірно, провансальського походження, несе в собі секретний натяк на різні значення. La Repubblica зазначає, що всі мови спочатку були жаргонами. Потім вони трохи стабілізувались, розширились, очистились, граматизувалися і стали нормативними мовами [5]. Думка Дж. Бертоні щодо того, що жаргон – це «загальноприйнята мова, якою говорять певні класи людей з наміром не бути зрозумілими для інших» [5], є справедливою з огляду опису і обмежується певними історичними явища-

ми. Але такий підхід залишає в тіні прямо протилежний факт, а саме те, що кожен може вдаватися, навіть спонтанно, до жаргонних слів чи фраз саме для того, щоб уникнути висловлювання звичайними словами. Наприклад, у художніх творах жаргоном розмовляють не тільки представники кримінального середовища, а й звичайні люди.

В італійській лінгвокультурі, за твердженням М. Коена, жаргон раніше вважали «паразитуючою мовою» в тому сенсі, що такий тип мови спирається на вже існуючу мову або діалект, до якої прищеплений новий лексикон, і формується через лексичні та семантичні процеси, що передбачають використання певних фонеморфологічних процедур у формуванні нових слів та масове використання метонімії та метафор, синекдохи та інших риторичних фігур, здатних завжди створювати нові смислові зв'язки, іноді складні, особливо коли вони ґрунтуються на контрастній грі між мовою та діалектом [4].

Однак тепер мова італійського художнього тексту втратила свою центральну ідеологію **agenzia di lingua** – «мовного агентства», свою здатність представляти себе як зразок нормативної мови. Тому останніми роками багато італійських авторів пройшли шлях, який привів їх до професіоналізмів, діалектизмів, жаргонізмів та інших видів соціально маркованої лексики [3, 29].

Насамперед зазначимо, що жаргонна лексика проникає в літературну мову через просторіччя й мову художньої літератури, де вона використовується як засіб мовної характеристики персонажів. Тобто жаргон є засобом комунікації літературних героїв. Для автора важливо відтворити природну і невимушену мову героїв. Таким чином, жаргонізми слугують своєрідним соціальним маркером і засобом типізації не тільки конкретно взятого представника кримінальної субкультури, а й відображення особливостей певного соціального середовища в цілому.

Італійська мова еволюціонує, і це характерно для її численних підсистем. З плином часу виникають нові поняття, які знаходять відображення в мові за допомогою виразних засобів. У жаргоні, як і в літературній мові, протікають процеси старіння одних і появи нових лексичних одиниць. Якщо розглядати еволюцію так званого *gergo* в діакронічному аспекті, то можна побачити, як одні лексеми, змінюючи інші, виходять з ужитку, а інші, не змінюючи форми, додають до основного значення різноманітні відтінки, залишаючись в активному лексиконі, скажімо, маргіналів [3, 22–23].

Знову ж таки жаргон відіграє велику роль у створенні комічного ефекту в тексті. Найчастіше подібні ситуації виникають в діалогах персонажів, де комізм полягає в тому, що жаргонізми простежуються в мові персонажів, які не мають відношення до злочинного світу [1]. Такі ситуації ґрунтуються на дисонансі між соціальним походженням жаргону та соціальною сутністю екстралінгвістичної ситуації.

Італійський жаргон, як будь-який інший соціолект, несе в собі потужний експресивний потенціал, який використовується не тільки в тексті оригіналу, але й вимагає адекватного відображення в тексті перекладу. Це пов'язано передусім з прагматичними

цілями будь-якого перекладу: адекватної передачі на мові акценту стилістичних, лексичних та інших особливостей тексту оригіналу [1]. Аргі і жаргон формуються і створюються у процесі щоденної еволюції мови і вбирають в себе всю специфіку суспільних відносин, характерних для тимчасового періоду їх формування.

Таким чином, жаргонізмам часто приписують жартівливу функцію в художньому тексті. Письменники з металінгвістичної позиції використовують або створюють жаргонну мову з експресіоністичними цілями, спотворюють первинне значення, подаючи їх як жарти, намішки, бурлескні фрази.

Безсумнівно, жаргон є одним з пластів лексики, яка викликає труднощі при перекладі. Для адекватного перекладу текстів, що містять в собі велику кількість жаргонізмів, важливо вибрати правильну стратегію перекладу. Тому при перекладі цього соціолекту пріоритетом є передача основного значення з униканням двозначності.

У художніх текстах переклад жаргонізму спричиняє серйозні проблеми, оскільки соціально маркована лексика пов'язана з мовою та культурою і ніколи не вживається у простих чи денотативних значеннях [7, 13–14]. Прикладом цього можуть слугувати переклади літературних творів, що належать до цілком культурно різних країн (як в нашому випадку, італійська та українська культури). Я. І. Рецкер виділяє такі загальноприйняті способи перекладу жаргонізмів:

1. Функціональна відповідність (пошук потрібного аналогу в перекладній мові).

2. Заміна жаргонізмів нейтральною лексикою.

3. Транскрипція і транслітерація [2, 154].

З огляду лінгвокультури жаргон, як зазначив Н. Томмазо, є «мовою довільною» і включає в себе спосіб по-різному себе виразити – як в загальному значенні, так і в переносному, яке вживане підпільною організацією. В італійській мові жаргонізми створюються вдаванням до найдивніших форм; наприклад, слово *pane* «хліб» може перетворитися на *sepasene* або підпасти під вплив метатези, де *pane* стає *nepa*, *enpa*, або *enap* [6, 47–48].

Існує чимало прикладів жаргонізмів, наявних в італійській літературі, і передовсім це лексика, яка пов'язана зі злочинним світом: *cavallo* і *formica* «торгівцеві наркотиками». Крім *sbirro* «мент», є ще такі синоніми *gli specialotti*, *la pula*. Замість *pistola* «пістолет» часто вжита метонімія *ferro*; в'язниця має значення *villeggiatura* «відпочинок». Також у сучасних італійських текстах досить часто вживаними є жаргони на позначення реалій, пов'язаних з наркоманією: *ero*, *buco*, *roba*, *brown sugar* «героїн», *fattone* «наркоман», *pippare* «нюхати кокаїн», *impasticato*, *stare a rota* «бути на колесах», *scimmia* «ломка».

Наведемо приклади деяких жаргонізмів, взятих з літератури та кінематографу: *abbozzare*; *menare*; *sgàtare*; *burino*; *coatto*; *'li mortacci tua!*; *trescare*, *camomillarsi*, *alzare*, *sciabbarabba* тощо.

Варто зауважити, що ступінь співвіднесення експресії іншомовної та рідної лексики є на сьогодні досить складним питанням з огляду на проблеми перекладу подібних лексичних одиниць перекладачами чужомовної літератури. Найчастіше перекладачі, враховуючи подібну розбіжність ступеня ек-

спресії, пропонують переклад менш експресивними еквівалентами української мови.

Для жаргонізмів дослівний переклад не релевантний, тому такий вид соціально маркованої лексики можна перекладати тільки з оперттям на конотативне значення.

Наведемо приклади особливостей перекладу італійських жаргонізмів українською мовою з творів сучасної італійської художньої прози.

1. *Comunque, una cosa era certa: che il suicidio al tenente feteva di bruciato era proprio il caso di dirlo* (1, 133) – *Так чи так, зрозуміло було тільки одне: лейтенантові вся ця історія з самогубством теж пахла смаленим* (5).

В італійській мові слово *feto* виступає колоквиалізмом і означає «запах», «сморід». Жаргонний вислів *feto di bruciato* вказує на передчуття якоїсь неприємної ситуації, халепи. Бачимо, що в тексті комісар поліції не може знайти винного у самогубстві героя, тому припускає, що це – вбивство. Відповідно перекладач залишає те саме значення жаргонізму і доречно перекладає його еквівалентом.

2. *I pellegrini erano soggetti socialmente integrati, con famiglia, figli e una discreta disponibilità economica per permettersi frequenti spostamenti* (2, 45) – *Прочани є громадянами, укоріненими в суспільстві, вони мають родини, фінансову доступність, що дозволяють їм часті подорожі* (6, 83).

У наведеному прикладі автор називає серійних вбивць *pellegrini*, що у прямому значенні – «паломник», «прочанин». Цю лексему можна вважати жаргонізмом, тому що в тексті мова йде про злочинців, які «подорожують» з міста до міста, з країни, щоб скоїти певний злочин. Самі себе вони ідентифікують як паломники. Зауважимо, що подане автором слово є таким собі жаргонно-арготичний висловом, закодованим певною соціальною групою. Перекладачка вдалася до застарілого синонімічного еквівалента *прочанин*, який вдало передає лінгвокультурний аспект перекладу.

3. *Sarebbe un peccato perché la squinzietta non è da buttar via, tipica mammina pronta a farsi scopare dall'idraulico, voltati, guarda come sculetta* (3, 20) – *А прикро було б, бо курочка неабияка, типова матуся, готова віддатися сантехніку, озирнися, лишень, як вихляє стегнами* (6, 29).

На молодіжному жаргоні лексема *squinzia* позначає манірну, кокетливу дівчину. У перекладі означає «ципочка», «тьолка», «чікса» тощо. В українському варіанті спостерігаємо послуговування лексемою *курочка*, що відповідає італійському значенню. Отже, у перекладі використано синонімічний еквівалент, який доречно передає сенс речення.

4. *Non doveva essere la prima mungitura perché quello delle pulizie si era stancato di pagare e aveva denunciato Chiesa* (3, 27) – *Мабуть, доїв не вперше. Бо прибиральник втомився платити й здав К'єзу* (6, 43).

На мові криміналу лексема *mungitura* має лише одне значення – «вимагати у когось щось» або «вимагати і брати хабарі». Дослівно жаргонізм перекладається *доїти*. Термін доречно відповідає сенсу речення, й він вдало перекладений українським еквівалентом.

5. *Di Pietro ha messo sotto torchio Chiesa, gli ha scoperto dei conti svizzeri* (3, 27) – Ді П'єтро **відправив на вогнище** К'єзу, **відкрив його швейцарські рахунки** (6, 41).

Щоб зрозуміти цей жаргонний вислів, потрібно знати контекст. Дослівно ця фраза перекладається – «Він чинив тиск». Однак Ді П'єтро – це суддя, який розкрутив діло так званого шахрая К'єзи і вивів його на чисту воду. Тому ми бачимо використання автором жаргонізму, що має значення *вирішувати болючі, жорсткі питання*, або, як нам говорить словник *Carriere della sera*, *наражати когось на довгі і стійкі зусилля*, або *піддавати людину насильницькому допиту*. І в перекладі спостерігаємо жаргонізм, проте перекладач вдається до лексичної трансформації, яка не псує, а, навпаки, вдало вписується в контекст оповідання.

6. *Scapola, o nubile, o single, come preferisce* (3, 17) – **Холостячка**, або **незаміжня чи single**, **називайте, як заманеться** (7, 24).

Виділена італійська лексема *scapola*, з анатомічної точки зору, означає *лопатка*. У. Еко, звичайно, використовує подане слово як жаргонізм, надаючи йому експресивної забарвленості. В італійській мові цей жаргонізм має два значення: 1) прогулювати школу; 2) звільнитися від обмежень. Тому можемо узагальнити, що в перекладі використано доречний іменник *холостячка*, який відповідає сенсу речення.

7. *A volte la fantasia supera la realtà, premetto che sono razzista, le droghe pesanti sono l'anticamera delle canne, fa' come se fossi a casa mia, direi di darci del lei, chi gode si accontenta, sono rimbambito ma non sono vecchio* (3, 76) – *Часом фантазія краща за реальність, усвідомлюю, що я расист, важкі наркотики – це слуги косяків з марихуани, вчиняй так, наче ти у мене вдома* (7, 85).

Словосполучення *l'anticamera delle canne* безсумнівно є жаргонізмом і живається як в розмовній італійській мові, так і в кримінальному середовищі. Дослівно вислів перекладається як *вітальня з очерету*. Однак слово *canne*, окрім значення *очерет*, має також значення *трубка, сигарета з марихуаною, гашишем*. З урахуванням розмови одного з персонажів твору про політичні сутички та кримінальні зв'язки італійських політиків переклад «Слуги косяків з марихуани» чудово передають сенс речення.

8. *Figaro è ancora a piede libero, lo incalzò Marcuz* (2, 146) – **Фігаро на волі**, – сказав Маркус (6, 263).

У прямому значенні вислів *a piede libero* судовою мовою означає тих, хто піддається суду, не перебуваючи під арештом (з натяком на кайдани, якими колись були пов'язані засуджені). Проте в тексті словосполучення належить до тюремного жаргону і означає в'язня, що рятується втечею. Вказаний жаргонізм перекладений еквівалентно і відповідає сенсу речення.

9. *Mo' mi stai rompendo il cazzo, Lina* (4, 28) – **Не мороч мені яйця**, Ліно (8, 36).

Словосполучення є доволі грубим висловом. Може означати *дратувати, нервувати*. Прямий переклад цього речення – «Зараз ти мені ламаєш член, Ліно». У словниках немає іншого перекладу цього вислову, тому потрібно спиратися на сенс тексту: в романі один із персонажів вимагає від своєї дружини поводитися з ним покірно та слухатися його, але вона всіляко

намагається суперечити йому. Переклад жаргонізму «Не мороч мені яйця» передає той сенс і відображає характерну персонажам твору розмовну лексику.

10. *Continui a fare il prezioso, insomma, – fece, voltandosi per sorridergli* (2, 150) – *Словом, далі бавишся у самотнього вовка*, – сказала вона, з посмішкою *глянувши на нього* (6, 234).

Вислів *fare il prezioso* має декілька значень: *набивати собі ціну, ламатися*. Однак перекладачка вдається до лексико-семантичної трансформації і вживає фразу *бавитися у самотнього вовка*, яка стилістично вдало виглядає в українському перекладі. Однак О. Ховрацьова ситуацію передала у вільному перекладі.

Отже, жаргонізми – це слова, які використовуються певними соціальними або об'єднаними спільними інтересами групами людей, що несуть таємний, незрозумілий для інших сенс. Крім того, для перекладача важливо при перекладі враховувати стилістично-семантичні відмінності між лексемами, які виникають через використання цих слів у різній сфері у різних мовах. Загалом визначено, що італійські жаргонізми мають свої еквіваленти в українській мові, через що не спричиняють перекладачам великих труднощів. Однак деякі жаргонізми, наприклад такі словосполучення, як *mettere sotto torchio* та *fetere di bruciato, notizie assa i ghiotte*, все ж можуть викликати ускладнення при перекладі. Річ у тім, що конотативне значення оригіналу не завжди може відповідати конотативному значенню в перекладній мові. Тому перекладач може вдатися до просторічної лексики або стилістично забарвлених слів.

У результаті нашого аналізу можемо зазначити, що найкращим рішенням при перекладі жаргонізмів є використання функціональних аналогів та варіативних еквівалентів за наявності їх у мові перекладу. Якщо переклад соціолекту в контексті твору ускладнюється, то можна вдатися до нейтрально забарвленої лексики. Уживання жаргонізмів у творі увиразнює змалювання характерів героїв, їхнього соціального пристосування та належності. Тому найголовніше в перекладі такого виду лексики проявити і мову автора, і мову персонажів художнього тексту.

Висновки та перспективи подальших досліджень у цьому напрямі. У художній прозі поширеною є різноманітна соціально маркована лексика, яка не завжди при перекладі зберігає релевантне значення. Тому відтворення жаргонізмів як одного з видів соціально маркованої лексики відбувається за допомогою еквівалентів або стилістично забарвленої лексики мови перекладу. У сучасних італійських художніх текстах автори охоче використовують жаргони, які сприяють утворенню певної лінгвокультурної картини. Тому жаргонізми інколи ускладнюють переклад. Проведений аналіз довів, що перекладачі знаходять лексичні еквіваленти і адаптують їх до української лінгвокультури, намагаючись зберегти авторський стиль та інтенцію мовлення персонажів.

Перекладацький аналіз жаргонізмів у сучасній італійській художній прозі має перспективи подальшого дослідження із залученням більшої кількості практичного матеріалу та творів інших сучасних авторів італійської прози, а також вивчення лінгвокультурологічних особливостей перекладу.

ЛІТЕРАТУРА

1. Основные функции аргос в художественном тексте. Uchebnikfree.com: веб-сайт. URL: <https://uchebnikfree.com/inostrannyim-yazykam-obuchenie/32osnovnyie-funktsii-argo-hudojestvennom-70388.html> (дата звернення: 10. 11.2020).
2. Рецкер Я. И. Теория перевода и переводческая практика. Очерки лингвистической теории перевода. Москва : Р. Валент, 2007. 238 с.
3. Dardano M., Frenguelli G. L'italiano di oggi. Roma : Arache, 2008. 241 p.
4. Gergo. Treccani: URL: <https://www.treccani.it/vocabolario/gergo/> (дата звернення: 27. 10.2020).
5. Parole un po' criminale. La Repubblica: URL: <https://ricerca.repubblica.it/repubblica/archivio/repubblica/1991/12/04/parole-un-po-criminali.html> (дата звернення 10.11.2020).
6. Spezzano F. Il gergo della malavita in Calabria. Calabria : Pellegrini, 1996. 166 p.
7. Stolt R. The translation of slang. within the bounds of possibility. Norderstedt : GRIN Verlag, 2010. 36 p.

ДЖЕРЕЛА ІЛЮСТРАТИВНОГО МАТЕРІАЛУ

1. Camilleri A. Un mese con Moltalbano. Milano : Arnoldo Mondadori Editore, 1998. 221 p.
2. Carrisi D. Il tribunal delle anime. Roma : Longanesi, 2011. 323 p.
3. Eco U. Numero zero. Milano : Bompiani, 2015. 104 p.
4. Ferrante E. Storia del nuovo cognome. Napoli : Edizioni e/o, 2012. 480 p.
5. Каміллері А. Почерк митця / пер. з італ. А. Маслюх: URL: <https://andrymasliukh.wordpress.com/translations/camilleri/>.
6. Каррізі Д. Ловець невинних душ : роман / пер. з італ. О. Ховрасьової. Харків : Віват, 2019. 432 с.
7. Еко. У. Номер нуль : роман / пер. з італ. Ю. В. Григоренко. Харків : Фоліо, 2016. 191 с.
8. Ферранте Е. Історія нового імені : роман / пер. з італ. Л. Котляр. Харків : Книжковий клуб «Клуб сімейного дозвілля», 2019. 480 с.

REFERENCES

1. Osnovnye funktsii argo v hudozhestvennom tekste. (2014). Uchebnikfree. com [Position statement]. Retrieved from: <https://uchebnikfree.com/inostrannyim-yazykam-obuchenie/32osnovnyie-funktsii-argo-hudojestvennom-70388.html>. [in Russian].
2. Retsker, Ya. I. (2007). Teoriya perevoda i perevodcheskaya praktika. Ocherki lingvisticheskoy teorii perevoda [Translation theory and translation practice. Essays on linguistic translation theory]. Moskva: R. Valent [in Russian].
3. Dardano, M., Frenguelli, G. (2008). L'italiano di oggi [The Italian of today]. Roma: Arache [in Italian].
4. Gergo. Treccani [Position statement]. Retrieved from: <https://www.treccani.it/vocabolario/gergo/>. [in Italian].
5. Parole un po' criminale (1991). La Repubblica [Position statement]. Retrieved from: <https://ricerca.repubblica.it/repubblica/archivio/repubblica/1991/12/04/parole-un-po-criminali.html> [in Italian].
6. Spezzano, F. (1996). Il gergo della malavita in Calabria [The jargon of the underworld in Calabria]. Calabria: Pellegrini [in Italian].
7. Stolt, R. (2010). The translation of slang. within the bounds of possibility. Norderstedt: GRIN Verlag [in English].

SOURCES OF ILLUSTRATIVE MATERIAL

1. Camilleri, A. (1998). Un mese con Moltalbano [A month with Montalbano]. Milano: Arnoldo Mondadori Editore [in Italian].
2. Carrisi, D. (2011). Il tribunal delle anime [The Tribunal of the Soul]. Roma: Longanesi [in Italian].
3. Eco, U. (2015). Numero zero [Numero Zero]. Milano: Bompiani. 104 [in Italian].
4. Ferrante, E. (2012). Storia del nuovo cognome [The Story of a New Name]. Napoli: Edizioni e/o. [in Italian].
5. Kamilleri, A. (2011). Pocherk myttsia [Position statemen]: novella / per. z ital. A. Masliukh. Retrieved from: <https://andrymasliukh.wordpress.com/translations/camilleri/> [in Ukrainian].
6. Karrizi, D. (2019). Lovets nevyynykh dush [The Hunter of the Dark]: roman / per. z ital. O. Khovrasovoi. Kharkiv: Vivat [in Ukrainian].
7. Eko, U. (2016). Nomer nul [Numero Zero]: roman / per. z ital. Yu. V. Hryhorenko. Kharkiv: Folio [in Ukrainian].
8. Ferrante, E. (2019). Istoriia novoho imeni [The Story of a New]: roman / per. z ital. L. Kotliar. Kharkiv: Knyzhkovyi klub «Klub simeinoho dozvillia» [in Ukrainian].